

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7491/2568

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 186, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 134/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องก็ชอบที่จะต้องมีคำสั่งเกี่ยวกับอาวุธปืนของกลางที่โจทก์ขอให้ศาลมีคำสั่งรับด้วยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 186 (9) ประกอบมาตรา 215 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่วินิจฉัยเกี่ยวกับของกลางดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง เมื่ออาวุธปืนของกลางเป็นทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่ามีไว้เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 32 จึงให้รับ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 72 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 92 ครอบครองอาวุธปืนของกลาง และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง จำคุก 1 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 1 ปี 4 เดือน คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี ครอบครองอาวุธปืนของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2566 เวลาประมาณ 14 นาฬิกา พันตำรวจโทชาญชัย ดาบทำรวจ พิเศษสุด กับพวก เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรม่วงเฒ่า เดินทางไปบ้านของจำเลยที่เกิดเหตุ พบจำเลยกำลังนั่งอยู่หน้าห้องน้ำหลังบ้านที่เกิดเหตุ พันตำรวจโทชาญชัยกับพวกแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ แล้วตรวจค้นพบอาวุธปืนพกชนิดประกอบขึ้นเอง ขนาด .32 LONG ไม่มีเครื่องหมายทะเบียน และกระสุนปืนรีวอลเวอร์ ขนาด .32 LONG 1 นัด ของกลาง พันตำรวจโทชาญชัยกับพวกจึงจับกุมจำเลย แล้วดำเนินคดีเป็นคดีนี้ จำเลยไม่เคยได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์มีว่า จำเลยกระทำความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์ทั้งสองเดินทางไปยังบ้านที่เกิดเหตุทันทีหลังจากที่ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ว่าจำเลยกำลังกระทำความผิด แม้พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความทำนองเดียวกันว่า พันตำรวจโทชาญชัยได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ว่า จำเลยกำลังมั่วสุมเสพยาเสพติดบริเวณหลังบ้าน แต่พยานโจทก์ทั้งสองให้การชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การ ทำนองเดียวกันว่า พันตำรวจโทชาญชัยได้รับแจ้งจากสายลับว่าที่บ้านของจำเลยมีพฤติการณ์เกี่ยวกับอาวุธปืนในพื้นที่แตกต่างกันก็ตาม แต่เหตุที่จำเลยกำลังกระทำความผิดจนทำให้พยานโจทก์ทั้งสองต้องเดินทางไปยังบ้านที่เกิดเหตุนั้นเป็นเพียง

รายละเอียดเท่านั้น โดยสาระสำคัญอยู่ที่ว่าพันตำรวจโทชาญชัยได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ว่าจำเลยกำลังกระทำความผิดหรือไม่ ซึ่งหากไม่มีการแจ้งทางโทรศัพท์ว่าจำเลยกำลังกระทำความผิดแล้วย่อมไม่มีเหตุผลใดที่พยานโจทก์ทั้งสองกับพวกต้องเดินทางไปบ้านที่เกิดเหตุทันทีแล้วตรวจค้นจับกุมจำเลย เพราะพยานโจทก์ทั้งสองอาจถูกดำเนินคดีอาญาได้ จึงเชื่อได้ว่าพยานโจทก์ทั้งสองเดินทางไปยังบ้านที่เกิดเหตุเพราะได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ว่าจำเลยกำลังกระทำความผิดอยู่บริเวณหลังบ้านที่เกิดเหตุ ซึ่งเมื่อพยานโจทก์ทั้งสองกับพวกไปถึงบ้านที่เกิดเหตุก็พบจำเลยนั่งอยู่บริเวณหน้าห้องน้ำหลังบ้านที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จริง ดังนี้ การที่พยานโจทก์ทั้งสองกับพวกเดินทางไปยังบ้านที่เกิดเหตุจึงเป็นการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ ขณะตรวจค้นตัวจำเลย พันตำรวจโทชาญชัยอยู่ห่างจากจำเลยประมาณ 1 เมตร ส่วนดาบตำรวจพิเศษสุดเป็นผู้ตรวจค้นตัวจำเลยและพบกระสุนปืนของกลาง ส่วนขณะตรวจค้นห้องน้ำ พยานโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ร่วมกันตรวจค้น โดยดาบตำรวจพิเศษสุดเป็นผู้พบอาวุธปืนพกของกลางวางอยู่บริเวณด้านขวาของห้องน้ำ เมื่อขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน พยานโจทก์ทั้งสองย่อมเห็นกระสุนปืนและอาวุธปืนของกลางได้อย่างชัดเจน แม้พันตำรวจโทชาญชัยเบิกความว่า ขณะพบอาวุธปืนของกลางได้ถ่ายรูปไว้ แต่ไม่ได้ส่งให้พนักงานสอบสวน เพราะจำเลยให้การรับสารภาพ ไม่คิดว่าจำเลยจะให้การปฏิเสธในภายหลังก็ตาม แต่เมื่อพยานโจทก์ทั้งสองเป็นประจักษ์พยานที่รู้เห็นในการตรวจค้นพบอาวุธปืนของกลางบริเวณห้องน้ำแล้ว การที่พันตำรวจโทชาญชัยไม่ได้ส่งรูปถ่ายขณะพบอาวุธปืนของกลางให้พนักงานสอบสวน ย่อมไม่มีผลทำให้คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองมีน้ำหนักลดน้อยลงไปเพราะรูปถ่ายดังกล่าวเป็นเพียงพยานหลักฐานที่จะนำมาสนับสนุนคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองเท่านั้น เมื่อพยานโจทก์ทั้งสองไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องเบิกความปรักปรำจำเลยในข้อเท็จจริงที่ไม่ได้เกิดขึ้น นอกจากนี้โจทก์มีร้อยตำรวจเอกศรศักดิ์ พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่ามีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยให้การรับสารภาพ ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาว่า จำเลยซื้ออาวุธปืนของกลางมาได้ประมาณ 2 ปี ในราคา 1,000 บาท ซื้อมาจากราษฎรบ้านนาवल ซื้อมาไว้เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สินเป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียน โดยจำเลยนำไปเก็บไว้ที่ห้องน้ำ และนำกระสุนปืนของกลางใส่กระเป๋ากางเกงติดตัวไว้ขณะเกิดเหตุ เจ้าพนักงานตำรวจมาพบและขอตรวจค้นจึงพบอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลาง โดยพยานสอบถามข้อเท็จจริงจากจำเลยและพิมพ์ข้อความตามที่จำเลยให้การ เมื่อเสร็จแล้วจึงอ่านให้จำเลยฟังและให้จำเลยอ่านก่อนลงลายมือชื่อ ซึ่งจำเลยได้อ่านแล้วและลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การด้วยความสมัครใจ ที่จำเลยเบิกความว่า จำเลยถูกพาไปสอบสวนเพียงคนเดียว โดยเจ้าพนักงานตำรวจบอกว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ จะทำให้เป็นเรื่องง่าย ๆ มีเพียงโทษปรับ ไม่ยุ่งยาก แล้วถามจำเลยว่าจะให้ระบุว่าเอาอาวุธปืนมาจากไหน จำเลยบอกว่าไม่รู้ เจ้าพนักงานตำรวจบอกว่าไม่เป็นไรจะแต่งเรื่องราวให้ง่าย ๆ แล้วพิมพ์เอกสารมาให้จำเลยลงลายมือชื่อ จำเลยเข้าใจว่าเจ้าพนักงานตำรวจบอกว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่จึงลงลายมือชื่อนั้น จำเลยไม่ได้ถามค้านร้อยตำรวจเอกศรศักดิ์ถึงเรื่องดังกล่าวไว้เพื่อให้ร้อยตำรวจเอกศรศักดิ์มีโอกาสอธิบายเกี่ยวกับการสอบสวนจำเลย โดยจำเลยเพียงยกขึ้นมากล่าวอ้างเมื่อจำเลยเบิกความเป็นพยาน จึงเป็นเรื่องที่เลื่อนลอยและง่ายต่อการกล่าวอ้าง ทำให้รับฟังไม่ได้ เมื่อจำเลยเบิกความต่อไปว่าพนักงานสอบสวนอ่านข้อความให้จำเลยฟังก่อน จำเลยจึงลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การของจำเลยแล้ว จึงเชื่อว่าร้อยตำรวจเอกศรศักดิ์เบิกความตามความเป็นจริง และฟังได้ว่าจำเลยให้การชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจ เมื่อตามบันทึก

คำให้การของผู้ต้องหาที่มีการแจ้งสิทธิแก่จำเลยและมีการดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 มาตรา 134/3 และมาตรา 134/4 วรรคหนึ่งแล้ว ถ้อยคำที่จำเลยให้การไว้ในชั้นสอบสวนดังกล่าวจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ ตามมาตรา 134/4 วรรคท้าย คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยจึงสนับสนุนให้คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น เชื่อว่าพยานโจทก์ทั้งสองเบิกความตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงและรับฟังได้ ที่จำเลยนำสืบต่อสู่ว่า นางสาวสุพรรณิ นำถุงผ้าที่เก็บได้มาให้จำเลยดู แล้วหยิบวัตถุคล้ายอาวุธปืนออกมาจากถุงผ้าให้จำเลยดู จำเลยบอกว่าเก็บมาทำไมยังไม่ได้ เป็นอาวุธปืนปลอม แล้วคืนให้นางสาวสุพรรณิ จากนั้นนางสาวสุพรรณิเดินไปด้านข้างห้องน้ำแล้วโยนอาวุธปืนไปที่พุ่มไม้ข้างห้องน้ำ หลังจากนั้นนางสาวสุพรรณิบอกว่าจะกลับบ้านและเดินกลับไปทางหน้าบ้าน โดยจำเลยมีนางสาวสุพรรณิเป็นพยานเบิกความสนับสนุนนั้น เห็นว่า นางสาวสุพรรณิเบิกความว่า พยานเห็นกระเป๋าผ้าวางอยู่บนโหล่นนึ่งจึงหยุ่ตกลงไปดู เมื่อดูในกระเป๋าพบว่ามียาสูบ 1 กระบอก และธนบัตร ฉบับละ 20 บาท 1 ฉบับ พยานไม่รู้เรื่องอาวุธปืนว่าเป็นอาวุธปืนจริงหรือปลอม พยานตกใจไม่รู้ว่าจะถามใคร แต่นึกได้ว่าจำเลยอยู่ไม่ไกลและเป็นทางผ่าน จึงไปสอบถามจำเลย เมื่อทราบว่าเป็นอาวุธปืนปลอมจึงเดินผ่านจำเลยไปบริเวณข้างห้องน้ำแล้วโยนอาวุธปืนและถุงผ้าทิ้ง ส่วนเงินเก็บไป แต่นางสาวสุพรรณิเบิกความตอบนายจำเลยถามถึงว่า หากทราบว่ายานปืนที่เก็บได้เป็นอาวุธปืนจริงจะนำไปให้ผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่ของพยาน จึงเชื่อได้ว่านางสาวสุพรรณิต้องรู้ว่าการมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองเป็นความผิดตามกฎหมาย เมื่อนางสาวสุพรรณิเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า จุดที่พบอาวุธปืนอยู่ห่างจากสถานีตำรวจภูธรม่วงเฒ่า ประมาณ 7 ถึง 8 กิโลเมตร ดังนี้ นางสาวสุพรรณิจึงควรนำอาวุธปืนที่พบไปมอบให้เจ้าพนักงานตำรวจที่สถานีตำรวจเพื่อให้ตนเองพ้นความผิดในกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นพบว่านางสาวสุพรรณิมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง แทนที่นางสาวสุพรรณิจะเดินทางไปสอบถามจำเลยเกี่ยวกับอาวุธปืนที่พบ แม้นางสาวสุพรรณิเบิกความตอบโจทก์ถามค้านต่อไปว่า สถานีตำรวจดังกล่าวไม่ได้เป็นทางผ่านของพยานในเส้นทางที่ใช้ในวันเกิดเหตุ และบริเวณดังกล่าวไม่มีตุ้มขี้ยาของเจ้าพนักงานตำรวจ ก็มีใช่เป็นเรื่องสุดวิสัยที่นางสาวสุพรรณิจะเดินทางไปยังสถานีตำรวจไม่ได้ เพราะได้ความจากจำเลยว่า นางสาวสุพรรณิขับรถจักรยานยนต์มาจอดไว้ที่หน้าบ้านของจำเลย นอกจากนี้นางสาวสุพรรณิเบิกความว่า พยานไม่ได้สนิทสนมกับจำเลย รู้จักจำเลยเพราะจำเลยเป็นเพื่อนคนรักเก่าของพยาน และเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า พยานไปบ้านจำเลยครั้งสุดท้ายก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 ปี ไม่ได้พบเจอกันที่อื่น ไม่มีหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลย ไม่มีช่องการติดต่อ และจำเลยไม่ได้เป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญเรื่องอาวุธปืน จึงเป็นการผิดปกติวิสัยอย่างยิ่งที่นางสาวสุพรรณิจะนำอาวุธปืนไปสอบถามจำเลยซึ่งไม่สนิทสนมกันโดยรู้ว่าจำเลยไม่มีความรู้เชี่ยวชาญเรื่องอาวุธปืน คำเบิกความของจำเลยและนางสาวสุพรรณิจึงขัดต่อเหตุผล รับฟังไม่ได้ ส่วนที่จำเลยนำสืบต่อสู้อยู่ โดยเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า กางเกงที่จำเลยสวมใส่ ตามภาพถ่ายของกลางประกอบคดีซึ่งถ่ายรูปในวันที่จำเลยถูกจับ เป็นกางเกงที่ไม่มีกระเป๋านั้น เห็นว่า จำเลยเบิกความว่าขณะที่เจ้าพนักงานตำรวจมาถึงนั้น จำเลยสวมเสื้อแขนสั้น กางเกงในแบบขาสั้นเป็นยางยืด โดยจำเลยไม่ได้เบิกความว่ากางเกงที่จำเลยสวมใส่ไม่มีกระเป๋าคำให้การเพ่งเบิกความตอบโจทก์ถามค้านเกี่ยวกับกางเกงไม่มีกระเป๋าดังคำเบิกความข้างต้นและอ้างส่งภาพถ่ายกางเกงที่จำเลยสวมใส่ในวันเกิดเหตุตามภาพถ่ายท้ายคำแถลงการณ์ปิดคดี แต่จำเลยเบิกความตอบนายจำเลยถามถึงว่า วันเกิดเหตุจำเลยไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่สวมกางเกงขาสั้นตามที่

ปรากฏในภาพทาบทางเงงในก่อนออกจากบ้าน และคำอธิบายภาพถ่ายท้ายคำแถลงการณ์ปิดคดีว่า ภาพถ่ายแสดงทางเงงตัวเดียวกันกับที่จำเลยสวมทาบทางเงงในภายหลังถูกจับกุมและถูกพาตัวไปที่ สถานีตำรวจภูธรม่วงเตาในวันเกิดเหตุ จึงฟังไม่ได้ว่าขณะที่ดาบตำรวจพิเศษสุดตรวจค้นตัวจำเลย นั้น จำเลยสวมใส่ซึ่งไม่มีกระเป๋าทาบทางเงง คำเบิกความของจำเลยจึงรับฟังไม่ได้ และเชื่อว่าทางเงงที่ จำเลยสวมใส่ขณะที่ดาบตำรวจพิเศษสุดตรวจค้นมีกระเป๋าทาบทางเงง พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบจึงมี น้ำหนักมั่นคงโดยพยานหลักฐานจำเลยไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ โดยปราศจากสงสัยว่าพันตำรวจโทชาญชัยและดาบตำรวจพิเศษสุดตรวจค้นพบกระสุนปืน ของกลางในกระเป๋าทาบทางเงงที่จำเลยสวมใส่และตรวจค้นพบอาวุธปืนของกลางวางอยู่บริเวณด้าน ขวาของห้องน้ำ เมื่อจำเลยเป็นผู้ครอบครองกระสุนปืนของกลางโดยมีอาวุธปืนของกลางวางอยู่ บริเวณห้องน้ำใกล้เคียงบริเวณที่จำเลยนั่ง จึงฟังได้ว่าจำเลยเป็นผู้ยึดถืออาวุธปืนและกระสุนปืน ของกลาง จำเลยจึงเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนและกระสุนปืนของกลาง เมื่ออาวุธปืนของกลางไม่มี เครื่องหมายทะเบียนและจำเลยไม่เคยได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน การกระทำของจำเลย จึงมีความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องก็ชอบที่จะต้องมีคำสั่งเกี่ยวกับอาวุธปืนของกลางที่โจทก์ ขอให้ศาลมีคำสั่งรับด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 186 (9) ประกอบมาตรา 215 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่วินิจฉัยเกี่ยวกับของกลางดังกล่าวจึงเป็นการไม่ ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง เมื่ออาวุธปืนของกลางเป็นทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติไว้ ว่ามีไว้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32 จึงให้รับ พิพากษากลับ ให้บังคับคดีไป ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7491/2568>